

Manifest

Primer de Maig 2026

Drets, no trinxeres.

Salaris, vivenda i democràcia

Les organitzacions sindicals UGT i CCOO, compromeses amb un sindicalisme de classe, internacionalista i profundament democràtic, convoquem a la ciutadania a participar en les mobilitzacions del 1r de Maig de 2026. Ho fem en un moment decisiu, en el qual estan en joc no sols les condicions de vida de la classe treballadora, sinó la pròpia qualitat de les nostres democràcies.

Enfront dels qui pretenen dividir-nos, enfrontar-nos i alçar trinxeres, el moviment sindical respon amb més drets, més cohesió social i més democràcia.

Vivim un context internacional marcat per la inestabilitat, la guerra i el qüestionament del dret internacional. Els règims autàrquics i plutocràtics, liderats per l'administració Trump, estan erosionant l'equilibri de l'ordre internacional, impulsant un escenari de creixent inestabilitat en el qual els valors democràtics es veuen cada vegada més debilitats i qüestionats.

L'escalada del conflicte a Orient Mitjà, la persistència de guerres obertes en diferents regions del món, com l'agressió a Ucraïna, el genocidi a Gaza o atacs indiscriminats al Líban, evidencien el fracàs de la comunitat internacional per a garantir la pau. Reclamem el respecte estricte al dret internacional, la fi de les guerres i la protecció de la població civil. No pot existir una doble vara de mesurar en la defensa dels drets humans; han de depurar-se totes les responsabilitats pels crims de lesa humanitat.

Exigim una Unió Europea valenta i propositiva que es comprometa en la defensa dels drets humans en el Món. Per això, CCOO i UGT, al costat de la Confederació Europea de Sindicats, es mobilitzaran per a exigir una resposta social de la Unió tant en les seues polítiques comunitàries com en el seu paper com a actor geopolític.

El sindicalisme, com a actor global, reafirma el seu compromís amb la pau, la justícia social i la cooperació entre els pobles.

Però també assistim a una amenaça creixent que s'infiltra com a cavall de Troia en el si de les nostres societats. L'avanç de la ultradreta, a Espanya i en el món, no és una opció política més: és un projecte que qüestiona drets fonamentals, alimenta l'odi i debilita la democràcia.

La proliferació de partits d'ultradreta al nostre país està generant un clima creixent de crispació i polarització política, marcat per l'avanç de posicions reaccionàries que s'alimenten del masclisme, la LGTBI-fòbia, l'aporofòbia i el racisme, embolicades en un nacionalisme ranci i nostàlgic d'un passat que alguns pretenen ressuscitar. En este context, els discursos racistes, promouen escenes com les esdevingudes fa uns mesos a la ciutat de Torre Pacheco o dels càntics contra la població musulmana escoltats recentment en el partit de futbol de la selecció espanyola, no són fets aïllats: són símptomes d'una deriva perillosa que hem de frenar col·lectivament.

Al nostre país, les organitzacions sindicals valorem la posada en marxa del procés de regularització extraordinària de persones migrants, una mesura de justícia imprescindible que ha de garantir drets i posar fi a l'explotació laboral.

Enfront dels qui promouen l'odi, el sindicalisme defén la igualtat, la convivència i els drets humans. Sense diversitat no hi ha democràcia. Sense democràcia no hi ha drets laborals.

Espanya ha d'afrontar a més reptes estructurals que requereixen respostes d'Estat: l'emergència climàtica, la vertebració territorial, el repte demogràfic —que afecta especialment joves i persones migrants— i el reforç dels serveis públics, han de reforçar les garanties d'igualtat i cohesió social. Espanya té una oportunitat immillorable per a millorar la competitivitat del seu model productiu, reequilibrant econòmicament i socialment el territori i millorant la qualitat de l'ocupació, de la mà de les energies renovables. Esta és la columna vertebral de la proposta sindical per a un Pacte d'Estat per l'Emergència Climàtica que vam traslladar al Govern recentment.

En un altre orde de coses, l'habitatge s'ha convertit en una emergència social. No pot ser tractada com un bé d'especulació. És imprescindible un pacte social i polític i una intervenció pública decidida que garantisca l'accés a una vivenda digna, amb un parc públic suficient i mecanismes eficaços per a garantir l'accés segur i assequible al conjunt de la ciutadania, especialment a les persones joves.

Perquè sense habitatge, no hi ha projecte de vida. I sense projecte de vida, no hi ha cohesió social ni democràcia.

A Espanya, els avanços reeixits en els últims anys demostren que una altra política econòmica i laboral és possible. El diàleg social ha permés millorar l'ocupació, reduir la temporalitat i pujar salaris. Però no és suficient, milions de persones veuen com la seua situació econòmica no els permet cobrir les seues necessitats bàsiques amb suficiència.

És el moment de consolidar i aprofundir les reformes progressistes que donen continuïtat a les realitzades els últims anys. Per això, les organitzacions sindicals impulsem una plataforma unitària centrada en la reforma de l'acomiadament conforme a la Carta Social Europea, la regulació del contracte a temps parcial per a acabar amb el seu ús fraudulent, el reforç del diàleg social i la

negociació col·lectiva per a repartir la riquesa i millorar salaris, i una resposta decidida al problema de la vivenda, principal factor de desigualtat, especialment per a joves i persones treballadores.

L'enfortiment de la negociació col·lectiva ha de ser una prioritat. Necessitem un nou impuls de l'Acord per l'Ocupació i la Negociació Col·lectiva, que permeta continuar elevat els salaris, reduir la jornada laboral i distribuir de manera justa els increments de marges i beneficis obtinguts per la immensa majoria de les empreses del nostre país.

En este context de transformació tecnològica, la digitalització i la intel·ligència artificial han d'estar al servici de les persones treballadores. La millora de la productivitat ha de traduir-se en millors salaris, menys temps de treball i més drets, no en major precarietat o control empresarial.

El sindicalisme és i continuarà sent l'instrument fonamental per a garantir una distribució justa de la riquesa generada.

Hui, més que mai, és necessari activar la mobilització sindical i social.

Perquè els drets no es regalen: es conquisten.

Perquè cada avanç ha sigut fruit de la lluita col·lectiva.

Perquè enfront del soroll, l'odi i la divisió, la classe treballadora respon amb unitat, drets i democràcia.

Este Primer de Maig cridem a la mobilització:

- Per la millora de la Seguretat i la Salut en el treball
- Per la reforma de l'acomiadament, per a guanyar seguretat
- Per la regulació del temps parcial, per a posar fi a la precarietat
- Per salaris dignes, per a viure millor
- Per la reducció de la jornada, per a guanyar temps de vida
- Per la negociació col·lectiva, per a guanyar drets
- Per l'habitatge, per ser un dret bàsic
- Pels serveis públics, per a assegurar igualtat
- Per la transició ecològica justa, per a construir futur
- Per la igualtat i la diversitat, per a defensar la democràcia
- Pel sindicalisme, per a enfortir la democràcia

Drets, no trinxeres.

Salaris, vivenda i democràcia.

Visca el 1r de Maig!